

«Αὐτὸ εἶναι ἴσα ἴσα ἡ δύναμη τοῦ Νίκου, νὰ μπορεῖ νὰ κλωτσοπατεῖ τίς συνθήκας, νὰ μὴ ὑποτάσσεται σ' αὐτές», μοῦ εἶπε μὲ τὸν ἴδιο σοβαρὸ τόνο.

«Τί λές, βρέ;» θύμωσα στὸ τέλος· «νᾶρθαι ἡ ἀδερφή του ἐπίτηδες γι' αὐτὸν καὶ νὰ μὴν πᾶει νὰ τὴ βρεῖ;»

«Τί ἡ Ἐκάβη, πρὸς αὐτὸν κι αὐτὴς πρὸς τὴν Ἐκάβη;» μοῦ ἀπάντησε γελώντας.

«Ἡ ἀδερφή του!»

«Ἡ ἀδερφή του, ναί. Τί κολοκύθια εἶν' αὐτά; Γ' αὐτὸς τοὺς γέννησε ἡ ἴδια μάνα; Αὐτὲς εἶναι ἀδυναμίες τῶν κοινῶν ἀνθρώπων. Ἡ δύναμη εἶναι νὰ μπορεῖς νὰ τίς νικᾷς.»

«Νὰ μὴν εἶσαι δηλαδὴ ἀνθρώπος;»

«Νὰ εἶσαι ὑπεράνθρωπος.»

Θέλησα κάτι νὰ τοῦ πῶ, μὰ μὲ πῆρε μπροστὰ μὲ τὰ λόγια κι ἄρχισε νὰ μοῦ ἐξηγεῖ μὲ ἕλο τὸ σοβαρὸ πὼς φυσικὴ συγγένεια δὲ θὰ πεῖ τίποτε. Ἡ μοναχὴ συγγένεια εἶναι ἡ κατ' ἐκλογὴ συγγένεια. «Τὸ ξέρω» ἔτσι καὶ νὰ σοῦ πῶ δὲ θὰ μὲ νιώσεις, μιὰ καὶ δὲ διάβασες τὸ Γκαίτε», μοῦ εἶπε σὰν εἶδε πὼς τὸν κοίταξα χαμογελώντας.

«Ἀσ' τα αὐτά», τὸν ἔκοψα· «δὲ μοῦ λές, πήγατε φῆς στὴν μπέρα; Τούς κατάφερες;»

«Πήγαμε.»

«Ὅλοι σας;»

«Ναί.»

«Ἦρθε κ' ἡ Θάλεια;»

«Ἦρθε.»

Τὸν κοίταξα: «Θὰ μὲ συμπαθήσεις νὰ σοῦ πῶ ἐνὰ λόγο;» τοῦ εἶπα.

«Πές.»

«Δὲ βρίσκεις πὼς δὲν ταιριάζει ἡ Θάλεια σ' αὐτὴ τὴ συντροφιά;»

«Ἀκούς καὶ σὺ αὐτὰ ποὺ λέει γιὰ τὴν Κλεαρέτη; Ὡχ καημένε! Βλέπω πὼς ζεῖς καὶ σὺ αἰῶνες πίσω. Ἐπειτα ποιὸς τῆς εἶπε νᾶρχεται; Μοῦ κάνει χάρη κιόλας νὰ μὲ ξεφορτωθεῖ. Τὸ ξέρεις πὼς τὴ βαριέμαι.»

«Σὰ θέλεις ἄκου με», τοῦ εἶπα· «καλὰ θὰ κάμεις νὰ μὴν τὴν ξαναπάρεις μαζί σου· κι ἀκόμα —»

Δὲ μ' ἄφισε νὰ τελιώσω. «Σοῦ κάνω χάρη καὶ δὲν ξαναπάω καὶ γὼ μαζί τους. Μάλλωσα φῆς μὲ ἑλούς.»

«Καὶ μὲ τὸ Νίκο;»

«Καὶ μ' αὐτόνε», μοῦ εἶπε καὶ μοῦ δηγήθηκε τὸ γλωσσικὸ καθγά τους.

Τὸ ἄλλο τὸ βράδι δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ νὰ μὴν περάσω ἀπὸ τὴν μπέρα καὶ νὰ ρίξω μέσα μιὰ κρυφὴ ματιά. Τὸν εἶδα ποὺ καθότανε πάλι στὸν κύκλο ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ Θάλεια καὶ τὴν Κλεαρέτη. Κι ὁ Νίκος ἀντίκρυ τους. Ἐφυγα γοργὰ νὰ μὴ μὲ δοῦνε.

Πῆγα στὸ τόπο μου γιὰ νὰ ψηφίσω μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ μὴν ξανάρθω στὴν Ἀθήνα. Μὰ δὲν μπόρεσα νὰ μείνω καὶ γύρισα σὲ λίγες μέρες. Δυσχερὲς φορές κίνησα νὰ πάω στοῦ Βελαδράπα, μὰ δὲν κατάφερα νὰ φτάσω ὡς τὴν πόρτα του. Καὶ κείνος, μὲν ξέροντας ἴσως πὼς γύρισα, δὲν ἤρθε νὰ μὲ βρεῖ.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΛΩΣΗ

Παρακαλοῦμε δσοὺς καθυστεροῦνε τὴ συντρομὴ τοῦ 1911 νὰ μᾶς τὴ στείλουν. Πολλοὶ χρωστᾶνε κι ἀπὸ περασμένα χρόνια, δυὸ καὶ τρία καὶ περσότερα. Σ' αὐτοὺς λοιπὸ διπλὰ καὶ τὰ παρακάλια μας. Πρέπει νὰ λογαριάσουν οἱ φίλοι πὼς ὁ «Νουμᾶς» βγαίνει μὲ χίλια δυὸ βάσανα καὶ μὲ χίλιους δυὸ κατατρεγμούς. Οὔτε τὰ ρούβλια ποὺ τσαμπουνάει ὁ Μιστριώτης, οὔτε οἱ στερλίνες καὶ τὰ ναπολεόνια μᾶς ἔρχονται μὲ τὸ σωρό. Λιγοστὰ ὅλα τους καὶ μετρημένα—καὶ μὲ τὸ σταγονόμετρο. Μοῦν λοιπὸ **Οετικὴ** ὑποστήριξη εἶναι ἡ χρονιάτικη συντρομὴ. Σὰ δὲν ἔρχεται κι αὐτὴ ταχτικά, πὼς θὰ βγεῖ τὸ φύλλο; Μὲ ἀγέρα;

Εἶναι καὶ κάτι ἄλλο. Ὁ «Νουμᾶς» ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες μπαίνει στὰ ΔΕΚΑ χρόνια. Τὶς **Δεκαετηρίδες** συνειδητοῦνε γὰν τίς γιορτάζουνε. Ἀς τὴ γιορτάσουμε λοιπὸν καὶ μεῖς. Ἀντὶ εὐχὲς καὶ δῶρα, ἃς μᾶς στείλουν οἱ φίλοι ὅ,τι μᾶς χρωστᾶνε. Ἔτσι θὰ δείξουν **Ὀυσιαστικά** πὼς ἐχτιμοῦνε τὸν ἀγῶνα τοῦ «Νουμᾶ» καὶ τοὺς ἀγῶνες του γιὰ νὰ φτάσει στὰ δέκα χρόνια.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ κ. Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

πουλιοῦνται στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμᾶ»

Γιὰ τὴν πατρίδα — **Ἡ καρδιὰ τῆς Βασιλοπούλας** (ἐκδοσὴ λούσου, δεμένη, μὲ εἰκονογραφίες τοῦ κ. Ν. Λύτρα καὶ τῆς κ. Σ. Λασκαρίδη) Δρ. 3,50.

Παραμῦθι χωρὶς ὄνομα (ἐκδοσὴ λούσου κτλ) μὲ εἰκονογραφίες τοῦ κ. Δ. Κωνσταντινίδη. Δρ. 3,50.

Τὸν κειρὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου (τόμοι 2, δεμένοι κτλ. μὲ εἰκονογραφίες τοῦ κ. Δ. Κωνσταντινίδη) Δρ. 4,50. — Ὁ κάθε τόμος γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ μὲ 25 λεπτὰ παραπάνου γιὰ τὰ ταχυδρομικά.

ΤΑ ΠΙΟ ΓΕΡΑ

κομψὰ καὶ φτηνὰ παπούτσια, σὲ ὅλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ καὶ Ἀμερικανικὰ σχήματα, θὰ τὰ βρῆτε στὸ κατάστημα τοῦ κ. ΑΛΚ. ΣΤΑΥΡΙΔΗ καὶ Σία, ὁδὸς Αἰόλου 185, κάτω ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο.

Τὰ ὑποδήματα τοῦ κ. Ἀλκ. Σταυρίδη εἶναι τὰ καλύτερα τῆς Ἀθήνας καὶ μὴ σὰς ξεγελοῦν οἱ μεγάλες ρεκλάμες καὶ οἱ μεγάλες τιμές. Πουλᾶει ἔτοιμα καὶ μὲ μέτρο.